

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Adam Roch
SSN Igor Zgoliński

w sprawie G. K.

skazanego z art. 200§1 k.k. i art. 197§3 pkt 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 2023 r.,

kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 lutego 2022 r., sygn. akt V K 220/21

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. w części nie zawierającej
orzeczenia o środku karnym z art. 41 § 1a zd. drugie k.k. i
przekazuje w tym zakresie sprawę Sądowi Okręgowemu w
Katowicach do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 11 lutego 2022 roku, sygn. akt V K 220/21 skazał G. K. na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł

środek karny w postaci zakazu kontaktowania się osobistego, telefonicznego, korespondencyjnego i mailowego z pokrzywdzoną oraz w postaci zakazu zbliżania się do niej na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 7 lat, zasadził na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł.

Od powyższego wyroku nie została wniesiona apelacja.

Kasację na niekorzyść skazanego od wyroku Sądu Okręgowego wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a zd. drugie k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia czas określony albo dożywotnio, obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi, w sytuacji uznania oskarżonego G. K. za winnego popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., a więc czynu skierowanego przeciwko wolności seksualnej popełnionego na szkodę małoletniego pokrzywdzonego i wymierzenia mu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Katowicach celem ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k.

Należy w pełni podzielić zarzut zawarty w kasacji Prokuratora Generalnego o rażącym naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisu prawa materialnego. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 41 § 1a k.k. sąd orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego. Powyższy przepis ma charakter obligatoryjny. Zatem w każdej sytuacji procesowej skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę

małoletniego, koniecznym jest orzeczenie w przedmiocie wskazanego środka karnego.

Uwzględniając powyższe, w niniejszej sprawie zaistniały więc podstawy do obligatoryjnego orzeczenia tego środka. G. K. został bowiem skazany za czyn z art. 200§1 k.k. i art. 197§3 pkt 2 i 3 k.k. przy zast. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k., który to czyn niewątpliwie należy do kategorii przestępstw objętych powyższą regulacją. Wskazać także należy, że w dacie popełnienia zarzucanego mu czynu oraz w chwili wyrokowania, przepis art. 41 § 1a k.k. zd. drugie, przewidywał obligatoryjne orzeczenie zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio, nie dopuszczając w tym zakresie żadnych wyjątków odnośnie braku obowiązku jego zastosowania. Jednocześnie zauważyć należy, że orzeczenie tego środka ma charakter obligatoryjny niezależnie od tego czy sprawca przestępstwa przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności dokonanego na szkodę małoletniego uprzednio zajmował tego rodzaju stanowisko lub wykonywał zawód tego rodzaju, a popełniony czyn pozostawał w związku z funkcjonalnym zakresem prowadzonej przez niego działalności. W pełni zatem należy podzielić stanowisko skarżącego, iż brak orzeczenia tego środka, stanowi rażącą obrazę art. 41§1a k.k. zd. drugie.

Z tego względu należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania, podczas którego Sąd Okręgowy powinien orzec wobec G. K. środek karny w granicach określonych treścią art. 41§1a k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[PGW]

[ms]